

Arrest

nr. 88 106 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DER HASSELT loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 maart 2012 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 10 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil, afkomstig uit Jaffna (Sri Lanka) en bent u in het bezit van de Srilankaanse nationaliteit. In 1995 verhuisde u als ontheemde naar Kollavilankulam, gelegen in het district Mullaitivu, waar u sindsdien woonachtig was. In juni 2008 diende u evenwel op de vlucht te slaan voor de oorlog. Na heel wat verschillende plaatsen te hebben aangedaan, kwam u eind april 2009 ingesloten door de gevechten terecht in Wadduveli, gelegen naast Mullivaikal. Net daarvoor was u in april 2009 te Valanayanmadam gedwongen ingelijfd door het LTTE (Liberation Tigers of Talim Eelam). U kreeg een training van twee dagen en een wapen en werd vervolgens ingezet in de strijd. In totaal zou u ongeveer 20 dagen bij het LTTE blijven. U vocht ondermeer in Mullivaikal. Op 14 mei 2009 werd de leider van het LTTE, P., gedood. Op 16 mei 2009 liep de oorlog af. Die dag ging de weg naar door de regering gecontroleerd gebied open in Wadduveli, ontdeed u zich van uw wapen en kwam via deze weg in handen van het regeringsleger. U en andere vluchtelingen werden eerst naar Mullaitivu geleid, waar u werd geregistreerd en één dag verbleven. Vervolgens werden jullie via Mankulam naar het opvangkamp 'zone 4-Menik Farm' in Chettikulam in het district Vavuniya. Daar kwam u op 18 mei 2009 aan. Zes maanden bleef u daar opgesloten. In november 2009 kon u met de hulp van uw tante uit dit kamp ontsnappen. U ontsnapte uit dit kamp omdat u schrik had door de militairen als LTTE-strijder ontmaskerd te zullen worden. Er bestonden reeds verdenkingen jegens u in deze richting. Dit is ook de reden waarom u, in tegenstelling tot vele anderen, in november 2009 nog niet was vrijgelaten. Vanuit het kamp ging u naar Vavuniya. Vervolgens verliet u op 24 december 2009 Sri Lanka. U reisde met het vliegtuig eerst naar Dubai en vervolgens naar Istanboel, Turkije. Daar verbleef u 15 à 20 dagen. Vervolgens reisde u verder naar Griekenland, waar u op 20 januari 2010 aankwam en tot februari 2012 verbleef. Vervolgens reisde u via Italië verder naar België. Op 5 maart 2012 kwam u in België aan en nog diezelfde dag diende u hier een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw geboorteakte en de overlijdensakte van het familielid T. T..

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u van 20 januari 2010 tot februari 2012 of meer dan twee jaar in Griekenland verbleef en naliet in deze periode in dit land asiel aan te vragen. Dit kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure - zo ook deze in Griekenland - is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en daarom zijn land te zijn ontvlucht kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. De door u aangehaalde vervolgingsfeiten, welke de beweegredenen zijn voor uw huidige asielaanvraag in België, dateren bovendien allemaal van voor uw verblijf in Griekenland. Uw verklaring voor uw nalaten in Griekenland asiel aan te vragen, met name dat de 'reisagent' (mensensmokkelaar) aangaf dat u uw verblijfsadres in Griekenland niet mocht verlaten, is in het licht van voorgaande bemerkingen ontoereikend.

Voorts dient te worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u voorgehouden illegale reisweg van Sri Lanka naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheden van de omstandigheden van uw vertrek uit Sri Lanka en van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. Uw bewering, telkens begeleid door een smokkelaar, eind 2009 met een eerste vals paspoort eerst van Sri Lanka via Dubai naar Turkije te zijn gevlogen, waarna u begin 2012 met een tweede ook mogelijks (ver)vals(t) paspoort van Griekenland naar Italië zou gereisd zijn, kan niet overtuigen. U kon immers geen enkel detail geven over de nationaliteit en de identiteitsgegevens (o.a. naam, geboortedatum en -plaats) van beide paspoorten waarmee u zou gereisd hebben. Evenmin heeft u weet of deze paspoorten verblijfs- of transitvisa bevatten. U zou niet in de mogelijkheid zijn geweest dit alles in deze paspoorten tijdens de reis na te gaan. Ook werd u over al deze gegevens op geen enkel ogenblik ingelicht door de smokkelaars die u vergezelden (CGVS, p. 5 tem. 7). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om in kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie door de autoriteiten in de luchthavens van zowel Sri Lanka, Dubai, Turkije als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw

reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen - men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het ingesloten visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden -, kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Indien u werkelijk met deze reispassen zou hebben gereisd, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt u tevens iedere controle van uw reisweg onmogelijk.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat aan uw onafgebroken verblijf in de periode 2006 tot mei 2009 in het door de LTTE gecontroleerde Vanni-gebied - een periode die overeenstemt met de laatste eindstrijd (Eelam IV) - ernstig kan getwijfeld worden. U bent meerbepaald niet in het bezit van enig document waaruit effectief blijkt dat u van 2006 tot mei 2009 onafgebroken in deze regio verbleven heeft. Ook bleek u niet op de hoogte te zijn van de afsluiting van de A9 autosnelweg in augustus 2006 in Omanthai, wat tot de complete afsluiting van de Vanni leidde en een belangrijk gebeurtenis vormde in het heropflakkeren van de oorlog (CGVS, p. 12). Wat het verloop van de eindstrijd in deze regio betreft, stelde u bovendien verkeerdelijk dat de stad Kilinochchi, waar het LTTE zijn politieke en administratieve hoofdkwartier had gevestigd, eind 2007 in regeringshanden viel en het andere belangrijke LTTE-bolwerk in de Vanni, Puthukkudiyiruppu, ergens in 2008, naar u vermoedde in juli of augustus (CGVS, p. 12 en 13). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat Kilinochchi pas op 2 januari 2009 door het Srilankaanse leger werd heroverd en Puthukkudiyiruppu eind februari 2009, als laatste stad van het LTTE. Verwacht mag worden dat u van deze belangrijke gebeurtenissen op de hoogte bent. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aansluitend bij voorgaande bemerkingen over uw verblijf in de Vanni tot mei 2009, dient tevens opgemerkt te worden dat aan uw gedwongen inlijving door het LTTE in april 2009 en uw deelname hierna aan de eindstrijd geen enkel geloof kan gehecht worden. U legde ook in dit verband immers weinig overtuigende en ongeloofwaardige verklaringen af. Uw bewering dat u tot 16 mei 2009 gedurende 15 dagen was gelegerd in Mullivaikal, maar toen eigenlijk niet diende deel te nemen aan de gewapende strijd, is, gezien de intensiteit van gevechten toen tussen het SLA en het LTTE in Mullivaikal, vooreerst weinig geloofwaardig te noemen (CGVS, p. 5). Ofschoon wat overbleef van het LTTE, inclusief haar leiders, begin mei 2009 volledig was teruggeplooid tot de regio rond Mullivaikal, slaagde u er daarnaast ook niet in aan te geven welke leiders van het LTTE, buiten uw eigen bevelhebber T., in die periode in deze regio allemaal aanwezig waren (CGVS, p. 9 tem. 11). Voorts beweerde u dat u na uw gedwongen inlijving door het LTTE in april 2009 terecht kwam in de groep 'Kanani Pirivu' (vertaling naar het Nederlands: afdeling computer), die toen geleid werd door voornoemde T.. Deze had, luidens uw beweringen, na het overlijden van de zoon van de LTTE-leider P., C. A., rond maart 2009, het leiderschap over deze groep op zich genomen (CGVS, p. 8 en 10). Dit strookt evenwel niet met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt namelijk dat C. A., de zoon van de LTTE-leider P., pas op 18 mei 2009 om het leven kwam. Uw kennis van de laatste dagen van de oorlog bleek ook op andere vlakken volkomen ontoereikend voor iemand die beweert als strijder van het LTTE de laatste dagen van de oorlog te hebben meegemaakt. Vooreerst situeerde u het einde van het strijd en de dood van de LTTE-leider V. P. verkeerd in de tijd. Volgens u kwam P. op 14 mei 2009 om het leven en duurde de oorlog hierna nog enkele dagen tot deze op 16 mei 2009 eindigde (CGVS, p. 5 en 9). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat P. op 18 mei 2009 werd gedood in de regio Mullivaikal en dat zijn dood het onmiddellijke einde van de oorlog inluidde. Samen met P. kwamen toen twee andere verantwoordelijken van het LTTE om het leven, P. A., hoofd van de Inlichtingendienst van het LTTE, en S., hoofd van de Zeetijgers. Het lot van P. A. bleek u geheel onbekend (CGVS, p. 11). Ook over het lot van S. bleek u weinig te weten. U stelde bovendien verkeerdelijk dat deze laatste aan het hoofd stond van de groep 'Black Tigers' van het LTTE (CGVS, p. 11).

Uw geloofwaardigheid komt nog meer in het gedrang door de vaststelling dat ook aan het door u voorgehouden verblijf van mei tot november 2009 in het interneringskamp 'zone 4-Menik Farm' in Chettikulam geen geloof kan gehecht worden. Vooreerst bleek u niet in het bezit van enig (identiteits)document dat uw toenmalig verblijf in dit kamp kan staven. U stelde in dit verband tijdens uw verblijf in dit kamp nooit enige identiteitskaart te hebben gekregen en voegde eraan toe dat dergelijke documenten pas na uw vertrek uit het kamp werden uitgereikt (CGVS, p. 4). Dit strookt evenwel niet met de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie, volgens dewelke eind juli 2009 reeds 90.000 'IDP-identiteitskaarten' werden uitgereikt aan bewoners van Menik Farm. Voorts gaf u in dit verband te kennen over een registratie- of rantsoenkaart van uw verblijf in dit kamp te beschikken (CGVS, p. 3). Deze zou 10 à 15 dagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal door familie vanuit Sri

Lanka naar u in België zijn opgestuurd (CGVS, p. 3). Tijdens dit gehoor op het Commissariaat-generaal werd u vervolgens expliciet gevraagd deze documenten binnen de 5 werkdagen voor te leggen op de zetel van het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 14). Tot op heden werd dit document niet neergelegd op het Commissariaat-generaal. Daarnaast bleek ook uw kennis van dit kamp onvoldoende. Zo bleek u geheel geen weet te hebben van het feit dat 'Menik Farm IDP kamp' in Chettikulam uit verschillende zones bestond, gaande van zone 0 tot zone 5, zoals blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Later werden daar nog zone 6 en 7 aan toegevoegd. Gevraagd hoeveel zones het kamp in Chettikulam kende waar u verbleef, antwoorde u dat er maar één zone was en dat deze 'zone 4' heette. Op de vraag waarom uw kamp dan 'zone 4' heette en niet 'zone 1' bijvoorbeeld, bleef u zelf het antwoord schuldig (CGVS, p. 2). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat er zich volgens u in de onmiddellijke omgeving van uw kamp geen andere kampen bevonden (CGVS, p. 2). U bleek tot slot evenmin te weten dat Menik Farm gelegen is langs de autosnelweg A14 (CGVS, p. 2).

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er wordt werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) die zich in de vluchtelingenkampen bevonden te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Van de ongeveer 11.600 personen verdacht van banden met het LTTE die na de oorlog zouden zijn opgesloten in 9 'rehabilitatie'- of detentiecentra (Protective Accommodation and Rehabilitation Centres, PARC), verbleven op 30 september 2011 nog ongeveer 1.000 personen in dergelijke centra. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 5 juli 2010 benadrukt in het licht van de gewijzigde situatie dan ook dat alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden is niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming, terwijl dit nog wel het geval was volgens de UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, zoals u in uw geval tracht aan tonen, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde geboorteakte en overlijdensakte zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. Uw identiteit, etnische origine, afkomst Jaffna (Noorden van Sri Lanka) en het overlijden van uw familielid op 23 maart 2009 bij een artillerieaanval in Valagnarmadam wordt immers niet door mij betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1 Conventie van Genève en artikel 48/3 vreemdelingenwet; artikel 48/4 vreemdelingenwet; de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. De asielinstanties mogen aldus van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004; RvV 4 september 2009, nr. 31.151).

Voorts mogen de afgelegde verklaringen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. Verzoeker adstrueert op geen enkele wijze zijn voorgehouden reisweg terwijl hij, aangezien hij zowel in 2009 van Sri Lanka naar Dubai en vandaar naar Turkije als in 2012 van Griekenland naar Italië met het vliegtuig reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Dat verzoeker geen enkel detail kende van deze paspoorten, noch hierover door de smokkelaar werd ingelicht, laat staan dat de afspraak was dat *“als er iets besproken moest worden zou hij [de smokkelaar] dit voor mij doen; ik moest zwijgen”* (gehoor p. 6), is dan ook niet aannemelijk. Verzoeker is dan ook ongeloofwaardig over zijn uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Hij toont dan ook niet aan wanneer, waar

en hoe hij zijn land in werkelijkheid verliet. Derhalve kon de commissaris-generaal volkomen terecht besluiten dat deze vaststellingen de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnen.

3.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging naar aanleiding van zijn beweerde kortstondige werkzaamheden voor de LTTE geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3.1. Verzoeker ontkent niet dat hij het tijdstip van de verovering van de stad Kilinochchi en de stad Puthukkudiyiruppa fout situeerde maar meent verkeerdelijk dat deze data niet essentieel zijn om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te beoordelen. Echter verzoeker situeerde deze gebeurtenissen respectievelijk een half jaar voor en kort na zijn vlucht uit Kollavilankulam in juni 2008 (gehoor p. 2, p. 13), terwijl beide gebeurtenissen plaatsvonden toen hij al minstens een half jaar op de vlucht was (resp. 2 januari 2009 en eind februari 2009). Verzoeker had deze gebeurtenissen aldus wel degelijk in zijn eigen levensverhaal moeten kunnen situeren, indien hij dit werkelijk heeft ervaren.

Verzoekers bewering dat noch een verschil van 2 maanden in het opgegeven tijdstip van het overlijden van C. A. en evenmin het verschil in tijdstip van het overlijden van P. in aanmerking kan worden genomen om verzoeker zijn asielrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen, kan evenmin worden gevolgd. Immers de dood van C. A. had belangrijke gevolgen voor verzoeker en was de rechtstreekse aanleiding waardoor verzoeker onder het bevel van T. kwam (gehoor p. 9, p. 10). Het foutief situeren van de dood van C. A. haalt aldus verzoekers relaas met betrekking tot T. onderuit. Hetzelfde geldt voor de dood van P., wat het onmiddellijke einde van de oorlog inluidde (gehoor p. 9).

3.3.2. Het staat verzoeker vrij de door de commissaris-generaal aangebrachte informatie door concrete, objectieve en verifieerbare informatie te weerleggen, *quod in casu non*. Verzoekers bewering dat, niettegenstaande de informatie van het CGVS, niet iedereen een identiteitsdocument werd uitgereikt tijdens zijn verblijf in het bewuste interneringskamp en dat de aflevering van een identiteitsdocument niet essentieel was voor de aflevering van een rantsoenkaart, blijft een louter ongefundeerde ontkenning. Overigens legt verzoekers nog steeds zijn registratiekaart niet voor, waarvan hij op het CGVS had aangekondigd dat hij had gevraagd om deze naar België op te sturen.

3.3.3. Daargelaten dat verzoeker geen eenduidig antwoord wist te verschaffen over het lot van P. A. of S., beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen. Hij laat echter na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies van de commissaris-generaal kunnen weerleggen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.4. Verzoeker meent dat de overwinning op de LTTE in Sri Lanka zeker niet tot een verbetering heeft geleid op vlak van mensenrechten, situatie waar politieke tegenstanders nog volop slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties, foltering en ontvoeringen. Ter illustratie citeert verzoeker een bepaalde passage uit een rapport van 2012 van *Amnesty International*.

Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar het mensenrechtenrapport en andere algemene en niet geobjectiveerde uitspraken over de situatie in Sri Lanka, dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Dit klemt te meer nu verzoeker niet aantoont wanneer hij zijn land verliet, hij niet bekend is met de eindjaren

van de oorlog en aldus niet aantoont dat hij nog in Sri Lanka verbleef tijdens het voorgehouden asielrelaas.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. Verzoeker meent tevens in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.7. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK